

OORLOGSWEER
GALM,
LIEFDESLIED

Aasiya Rizvi

Vertaling JPN Baarslag

Copyright © 2025 Aasiya Rizvi

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gereproduceerd, opgeslagen in een opslagsysteem, of overgedragen in welke vorm of op welke manier dan ook, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnames of anderszins, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, behalve voor korte citaten opgenomen in kritische artikelen of recensies.

Voor toestemming of vragen, neem contact op:

E-mail: aasiya@post.com

ISBN: 9789403826752

Voorwoord

Toen ik de Engelse versie van dit boek voor het eerst las, werd ik diep geraakt. Niet alleen door het verhaal zelf, maar ook door de moed waarmee het geschreven is. In de kern gaat het om een zoektocht naar waarheid en betekenis, niet via strijd maar via een innerlijke reis.

Het is een verhaal over ontwaken, over wat er werkelijk toe doet wanneer alles op het spel staat. Juist dat maakt het zo relevant — niet alleen als fictie, maar ook als uitnodiging tot reflectie.

Het vertalen van dit boek was voor mij zowel een eer als een uitdaging. Sommige spirituele begrippen of beelden zijn moeilijk over te brengen zonder hun kracht te verliezen. Maar ik heb geprobeerd dicht bij de toon te blijven: helder, gevoelig en oprecht.

Ik ben de auteur dankbaar voor het vertrouwen dat zij mij gaf om dit verhaal in het Nederlands tot leven te brengen. En ik hoop dat jij, als lezer, net als ik geraakt wordt door de diepte en schoonheid ervan.

Met dankbaarheid,
JPN Baarslag

Inhoud

Een Hart Zonder Houvast	1
De Reis.....	14
De Dans.....	24
De Grot van Ontwaking	37
Een Thali van Verhalen.....	46
Dromen van het Verleden.....	54
De Liefde Die de Tijd Overtreft.....	63
Het Ontwakende Pad	74
Veranderende Stromingen	84
Fluisteringen van Licht in de Storm	93

Een Hart Zonder Houvast

Het miezerde, zoals gewoonlijk. Het was winderig, zoals gewoonlijk. De lucht was grijs, zoals gewoonlijk. En zoals meestal het geval was, stond het bushokje vol met mensen. De bus was — uiteraard — weer een paar minuten te laat. Ethan stond ineem gedoken onder de overkapping. Met zijn handen diep in zijn jaszakken gestoken. En keek mismoedig naar de regendruppels, die eindeloze kringen veroorzaakten op het natte trottoir. Hij voelde het gewicht van de wereld, of misschien alleen het gewicht - van zijn eigen innerlijke wereld - op zich drukken. Het was vrijdag. Het einde van een lange werkweek. En hoewel het weekend naderde, voelde het vandaag voor hem niet veel anders dan elke andere werkdag.

Terwijl Ethan de bus binnenstapte, greep hij uit routine de stang vast — nog voordat de bestuurder gas gaf en de bus met een ruk vooruit schoot. Het gebruikelijke geschuifel van vermoeide, uitgeputte forenzen vulde de ruimte. Hij keek om zich heen: natuurlijk was er geen enkele vrije zitplaats. Er was niet eens genoeg ruimte om fatsoenlijk bij de deur te staan.

Hij wurmde zich tussen twee andere forenzen door, beiden met gebogen hoofden verdiept in de schermen van hun telefoons. Onbewust van de wereld om hen heen,

verloren in een eindeloze scroll. Jongeren die moeiteloos met hun vingers over de schermen gleden, alsof ze geboren waren met wifi in hun aderen.

Ethan, die zelf al ver in de veertig was, kon een steek van jaloezie niet onderdrukken. Jongeren waren tegenwoordig zo moeiteloos techno-slim en bewogen zich probleemloos door het digitale doolhof, alsof het voor hen een tweede natuur was. Terwijl hij nog steeds worstelde om zijn smart-tv in te stellen — wat hem niet lukte zonder de hulp van zijn neefje.

Toch voelde hij, terwijl hij naar hen keek, een vreemde mix van bewondering en bezorgdheid. Ze gingen zo volledig op in hun schermen dat hij zich afvroeg of ze zich überhaupt nog herinnerden hoe het was om op te kijken en de wereld om hen heen te zien. Het was alsof ze in een parallel universum leefden, terwijl Ethan vastzat aan de andere kant — en vanaf een afstandje meekeek.

Vanuit zijn ooghoek zag hij een jonge vrouw luid in haar telefoon praten — op zo'n manier dat iedereen om haar heen haar wel móést horen.

"Nee, serieus, hij zei dat hij uit wilde gaan, maar toen haakte hij ineens af — negeerde mij totaal. Dus ik dacht: whatever, man."

Haar stem galmde door de hele bus, doorspekt met eindeloos nutteloos gebabbel dat de ruimte vulde. Ethan keek naar de bestuurder, maar die hield zijn ogen strak op de weg gericht. De spanning in de lucht was voelbaar. Een paar forenzen wierpen elkaar een blik toe, hun gezichten gespannen — alsof ze allemaal wachtten tot er iets zou breken. Of tot de wereld op elk moment uit elkaar zou vallen.

Niemand zei iets. Niemand deed dat tegenwoordig nog. Ze verdroegen het gewoon. De bus was tenslotte maar weer een andere plek voor de wereld om zich in uit te storten. Waar iedereen te bang was om een tegengeluid te laten horen, uit angst voor conflict.

Het was de ongeschreven regel van het moderne leven: laat het lawaai gebeuren, bemoei je er niet mee, neem geen onnodig risico. Zoek geen problemen.

Terwijl de bus door de vertrouwde straten reed, dwaalden Ethans gedachten af. De wereld buiten voelde als een waas — niets leek nog duidelijk.

Van de kranten die hij vanmorgen bij de kiosk bij de bushalte zag liggen, schreeuwden de koppen over escalerende wereldspanningen, stijgende prijzen en een onzekere toekomst. Zoals zovelen wist hij

niet meer wat hij nog moest vertrouwen als het om nieuws ging.

Elke dag schreeuwden de krantenkoppen luider dan de vorige, maar de inhoud voelde steeds hetzelfde: oorlog, politieke onrust, economische ineenstorting, overal crises.

De media was overal — en toch voelde ze verder weg dan ooit. Wie sprak de waarheid? Was er überhaupt nog waarheid?

Misinformatie, desinformatie — termen die ooit thuishoorden bij de complotdenkers en paranoïden, klonken nu door in elk gesprek.

Wat was echt? Wat was gefabriceerd? Was het überhaupt nog de moeite waard om te proberen te graven in die eindeloze stroom verhalen — over wie gelijk had en wie niet?

Het was niet alleen het nieuws dat hem frustreerde, maar ook de enorme hoeveelheid ervan. De over-informatie was verstikkend. Elk kanaal had zijn eigen invalshoek, zijn eigen agenda. En de lijnen tussen feit en fictie vervaagden steeds meer, totdat niets nog betrouwbaar leek.

Hij had geruchten gehoord over de onrust op straat: mensen die tegen de regering protesteerden, verandering eisten — maar

het voelde allemaal als ruis voor hem. Ethan had zich allang neergelegd bij het idee dat hij het allemaal niet meer kon begrijpen. Wie kon dat nog bijhouden? Er was altijd wel iemand die je vertelde wat je moest denken, welke kant je moest kiezen, waar je bang voor moest zijn.

En toch veranderde er nooit iets. Elke dag bracht een nieuwe verontwaardiging, een nieuwe tragedie, een nieuwe reden om in paniek te raken. De wereld was voortdurend in chaos, maar er kwam nooit een oplossing. Alleen eindeloos lawaai.

En dan was er nog de nonsens. De onophoudelijke stroom van lage kwaliteit-entertainment, de realityshows, de schreeuwende koppen, het “laatste nieuws” dat meer hype was dan inhoud. Ethan kon niet eens meer een fatsoenlijke film vinden om te kijken. Alles voelde gerecycled, oppervlakkig — ontworpen om hem het gevoel te geven dat hij iets miste.

En wanneer hij wél iets serieus probeerde te kijken, herinnerde het hem alleen maar aan hoezeer de wereld was verslechterd. Films waren ooit een ontsnapping. Nu voelden ze als een herinnering aan een realiteit waar niemand nog aan kon ontsnappen.

Toen Ethan eindelijk zijn eindhalte bereikte, stapte hij uit en sjokte door de motregen naar zijn appartement. Het vertrouwde

gerinkel van zijn sleutels weerklonk in de stille gang terwijl hij de deur ontgrendelde.

Binnen was het koud en stil. Hij hing zijn natte jas op in de gang, schopte zijn schoenen uit en gleed in het comfort van zijn versleten pantoffels. Weer een klein ritueel.

Zijn aktetas legde hij op het aanrecht, waar hij altijd lag — een halfslachtige poging om de rommel van een leven te verzamelen.

Hij opende de koelkastdeur en haalde het Tupperware-bakje met restjes eruit. Zoals altijd was het iets eenvoudigs — het diner van gisteravond, een opgewarmde maaltijd. De pan siste zachtjes op het vuur terwijl hij de inhoud van het bakje erin overhevelde. Het keukenlicht flikkerde even, maar dat was niets nieuws. Alles in dit appartement voelde oud, versleten en vertrouwd. Net als de man die er woonde.

Hij trok zijn werkkleding uit en gleed in zijn pyjama. Een koud flesje bier wachtte al op hem in de koelkast, precies op dezelfde plek waar hij het die ochtend had achtergelaten. Hij draaide de dop eraf en nam een lange slok. Genoot van het koude gevoel van de vloeistof in zijn keel.

Het diner werd door hem opgediend. En na een paar minuten ging hij op de bank

zitten, bord in de hand, klaar om zich in de nacht te nestelen.

De tv klikte aan met een doffe brom.
Hetzelfde scherm, dezelfde stemmen.
Nieuws. Altijd het nieuws. Ethan zapte door de kanalen; de vertrouwde cadans van de stemmen van de presentatoren vulde de stilte. Oorlog, politieke onrust, economische malaise — de woorden waren steeds dezelfde, dag in, dag uit.

Het beeld verschoof en toonde een stadsstraat vol demonstranten, met borden die om verandering riepen. Zoals altijd leek de wereld zich buiten te ontvouwen, maar hier, in zijn kleine appartement, leek het alsof er niets veranderde. Alles stond op zijn plaats.

Behalve één ding:
het drukkende gevoel in zijn borst.

Daar was het weer. Dat knagende gevoel van leegte. Die kleine pijn die zich door de jaren heen in zijn hart had genesteld — als trage druppels water die steen voor steen uithollen.

Hij wist niet wanneer het was begonnen, maar hij wist dat het er was. De pijn van een leven op automatische piloot. De pijn van eenzaamheid die geen nieuws, geen bier, geen routine kon vullen.